

РЕШЕНИЕ

№ 6512

гр. София, 01.11.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 67 състав,
в публично заседание на 10.10.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Лилия Йорданова

при участието на секретаря Мая Георгиева, като разгледа дело номер **5999** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. Административно-процесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл.172, ал.5 от Закона за движение по пътищата /ЗДвП/.

Образувано е по жалба на „АННОНА ГРЕЙН“ АД с ЕИК[ЕИК] чрез адв. Н. У. /САК/ с адрес за призоваване [населено място], 1000, [улица], ет.4 против Заповед за прилагане на принудителна административна мярка №23-4332-001919 от 24.04.2023г., издадена от полицейски инспектор към СДВР, отдел „Пътна полиция“, с която на О. И. ЕАД с ЕИК[ЕИК], със седалище/адрес на управление [населено място], р-н М., бул. Ц. шосе“ №135А със законен представител А. Х. Б. е наложена принудителна административна мярка по чл.171, т.2а, б. „а“ от ЗДвП- прекратяване на регистрацията на ППС за срок от 6 месеца и са отнети СРМПС №010543954 и 2 бр. регистрационни табели [рег.номер на МПС] . С жалбата е направено искане за спиране изпълнението на процесната ЗППАМ.

С Определение №5449/26.06.2023г. искането е отхвърлено и същото е влязло в сила на 06.07.2023г.

В жалбата са изложени доводи за незаконосъобразност на оспорения административен акт, по съображения за постановяването му при неправилно приложение на материалния закон. Жалбоподателят излага доводи в насока за липса на нарушение на чл.162, ал.1 от ЗДвП, тъй като твърденият нарушител – водачът на процесното МПС И. Т. И. е лице с двойно гражданство – българско и на О. кралство, поради което приложима следва да е разпоредбата на чл.162, ал.2 от ЗДвП, а не

посочената от актосъставителя като нарушена правна норма Изложени са подробни съображения че в условията на чл.161, т.1 и т.5 от ЗДвП свидетелството за управление на МПС, издадено в друга държава, е валидно на територията на РБ за категорията, за която е издадено в следните случаи:1.държавата, в която е издадено, е договаряща страна по Конвенцията за движението по пътищата и свидетелството отговаря на изискванията на приложение №б към конвенцията; 5.свидетелството е издадено от ДЧ на ЕС или друга държава – страна по Споразумението за ЕИК или от Конфедерация Швейцария. Посочва, че съгласно предоставената от МВР информация след изтичане на преходния период, предвиден по Споразумението за оттегляне на О. кралство от ЕС /31.12.2020г/, в СУМПС, издадено от държава, която е договаряща страна по конвенцията и отговарящо а изискванията на приложение №бкъм нея, т.е. чуждите граждани, каквото качество има И. по силата на двойното му гражданство, дългосрочно пребиваващи на територията на страната, могат да управляват МПС на територията на РБ с техните национални СУМПС до една година от датата на издаване на документа за пребиваване в РБ. В рамките на тази една година, чуждестранното им СУМПС може да бъде заменено с българско такова, без полагане на изпит. Изтъква, че към датата на съставяне на АУАН -17.04.2023г. този едногодишен период не е изтекъл, считано от установената на последното влизане на И. в страната -06.01.2023г., поради което твърдяното в АУАН нарушение не е извършено.Излага доводи, че е извършено съществено нарушение на процесуалния закон, обосноваващи самостоятелно основание за незаконосъобразност и отмяна на административния ат- в заповедта не е посочена коя от хипотезите на чл.171, т.2а, б. „а“ ЗДвП се твърди да е налице в процесния случай, не става ясно какво е конкретното правно твърдение на административния орган, правещо заповедта немотивирана и препятстваща правото на защита на заинтересованите лица. С жалбата и в с.з. се иска отмяна на ЗПАМ като материално незаконосъобразна. Претендират се разноските по делото, за които представя списък.

Ответникът по жалбата - Полицейски инспектор към СДВР-Отдел „Пътна полиция“ при СДВР, редовно и своевременно призван за съдебно заседание, не изпраща представител по делото и не взема становище по основателността на оспорването.

Заинтересованата страна- „ОББ ИНТЕРЛИЙЗ“ ЕАД, редовно и своевременно призвана за съдебно заседание, не изпраща представител по делото и не взема становище по същество.

Настоящият съдебен състав, след като се запозна с жалбата и събраните по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

На Т. И. от [населено място] е съставен Акт за установяване на административно нарушение серия ГА № 903572 от 17.04.23г., затова, че на 17.04.2023г., в 11,43 часа в [населено място] по бул. Ч. връх с посока на движение от [улица]към Околовръстен път управлява лек автомобил Джип В. с рег.№831257890, като срещу номер 161А същият управлява със СУМПС с номер IVANO802236i99DB, издадена от Великобритания, като в срок от 3 месеца не е преминавал границата на РБ и не е подменено СУМПС с българско. Съгласно справка с ОДЧ 99 – последното му влизане в страната е на 06.01.2023г.Съгласно АУАН водачът е нарушил чл.162, ал.1 от ЗДвП.

С оспорената в настоящото съдебно производство Заповед за прилагане на принудителна административна мярка по чл.171, т.2а, б. „а“ от ЗДвП, на „ОББ ИНТЕРЛИЙЗ“ ЕАД е наложена принудителна административна мярка –

„прекратяване на регистрацията на МПС”, за срок от шест месеца. Обжалваният административен акт е постановен на основание чл.171, т.2а, б. „а” от ЗДвП, като от фактическа страна е обоснован с обстоятелството, че „ОББ Интерлийз“ ЕАД е собственик на лек автомобил Джип В. Анлимитед с Рег.табели [рег.номер на МПС] и ползвател „АННОНА ГРЕЙН“ АД, чието МПС е управлявано от И. Т. И. на 17.04.2023г.,около 11,43 часа,в [населено място] по [улица]с посока на движение от [улица]към околоръстен път. Водачът не притежава СУМПС, валидно за територията на РБ – водачът е български гражданин, управлява МПС с чуждестранно национално свидетелство, издадено от обединено кралство Великобритания, без да е подменено след пребиваване повече от 3 месеца в РБ – на осн. чл.162, ал.1 от ЗДвП на водачът бил съставен АУАН с №903572/17.04.2023г.

Като доказателства по делото са приети документите, съдържащи се в образуваната административна преписка по издаване на обжалваната заповед. Приобщени към доказателствения материал по делото са и Договор за финансов лизинг от 19.03.2020г. по силата на който „ОББ Интерлийз“ ЕАД е придобило и предоставило за ползване срещу възнаграждение процесното МПС на „АННОНА ГРЕЙН“ АД /лизингополучател/ и А. ЕООД /солидарен длъжник/ срещу заплащане на съответното възнаграждение; копие от документ за самоличност №556808626, издаден от О. кралство, копие от талон за регистрацията на МПС, копие от шофьорска книжка, издадена от Обединено кралство.

При така установената фактическа обстановка Съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е подадена в законоустановения срок и от лице с правен интерес – лизингополучател към момента на издаване на заповедта, като с нея се засягат правата и законните му интереси, като ползвател на МПС – то, чиято регистрацията е прекратена за срок от 6 месеца, т. е. за него индивидуалният административен акт е неблагоприятен, поради което, по арг. на чл. 21, ал. 1 от АПК и чл. 120, ал. 2 от Конституцията на РБ, жалбата е допустима. Така, съгласно Определение № 5304/16.04.2013г. по адм. дело 4599/2013 г. на ВАС на РБ: „...Действително, собственикът на превозното средство би могъл да оспори мярката, но това негово решение е в пряка зависимост от степента, в която мярката засяга правото му на собственост.... Мярката ... пряко засяга жалбоподателя, тъй като той поема всички разходи и последици от прилагането ѝ и това обосновава неговия личен, правен, пряк интерес от оспорването ѝ. Именно чрез оспорването той има правна възможност да търси премахване на неблагоприятните за него последици от акта. Неговият интерес е личен....той е пряк, тъй като неблагоприятните последици настъпват за него директно от акта, той е и правен, тъй като засяга предоставеното му по закон и договор право да ползва вещта по предназначение...“.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

Съгласно разпоредбата на чл. 172, ал.1 от ЗДвП, принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, т.5, б. ”а”, т.6 и 7 от ЗДвП, се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица.

По делото е представена и приета като доказателство Заповед № 513з-1618 от 26.02.2018г. на Директора на СДВР, с която на основание чл.43, ал.4 от ЗМВР, във вр. с чл.172, ал.2 от ЗДвП и Заповед № 8121- з-1524/ 09.12.2016г. на МВР, издадена на основание чл.165 от ЗДвП и чл.33 т.9 от ЗМВР, също приета по делото, е

оправомощено длъжностното лице от СДВР да издава заповеди за прилагане на принудителни административни мерки по ЗДвП, в това число и по чл.171, т.2а от ЗДвП. Следователно обжалваната Заповед за прилагане на принудителна административна мярка по чл.171, т.2а, б. „а” от ЗДвП, е издадена от материално и териториално компетентен административен орган и в рамките на предоставените му правомощия.

Оспорената заповед е постановена в писмена форма и съдържа всички законово изискуеми реквизити. Посочени са релевантните факти и обстоятелства за обосноваване на възприетото от административния орган наличие на материално правната предпоставка за прилагане на принудителна административна мярка по чл. 171, т.2а, б. „а” от ЗДвП на собственика, чието моторно превозно средство е управлявано от лице, български гражданин с чуждестранно национално свидетелство, издадено от Обединено Кралство Великобритания, без да е подменено след пребиваване повече от 3 месеца в България.

С оглед на гореизложеното съдът приема, че са изпълнени изискванията на чл.172, ал.1 от ЗДвП и на чл. 59, ал.2, т.4 от АПК, за постановяване на мотивиран административен акт.

Съдебният контрол за материална законосъобразност на оспорения административен акт обхваща преценката дали са установени от компетентния орган релевантни юридически факти /изложени като мотиви в акта/ и доколко същите се подвеждат под хипотезата на нормата, възприета като правно основание за неговото издаване, съответно - следват ли се разпоредените с акта правни последици. По дефиницията на чл.22 от ЗАНН принудителните административни мерки се прилагат за предотвратяване и преустановяване на административните нарушения, както и за предотвратяване и отстраняване на вредните последици от тях, като хипотезите, в които могат да се прилагат ПАМ, техният вид и органите, които ги прилагат, се уреждат в съответния закон /чл.23 от ЗАНН/. В случая оспорената ЗППАМ е издадена на основание чл.171, т.2а, б. „а“ от ЗДвП, съгласно която норма за осигуряване безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения, се прилага принудителна административна мярка "прекратяване на регистрацията на пътно превозно средство" на собственик, който управлява моторно превозно средство: без да е правоспособен водач, не притежава свидетелство за управление, валидно за категорията, към която спада управляваното от него моторно превозно средство, или след като е лишен от право да управлява моторно превозно средство по съдебен или административен ред, или свидетелството му за управление е временно отнето по реда на чл. 171, т. 1 или 4 или по реда на чл. 69а от Наказателно-процесуалния кодекс, както и на собственик, чието моторно превозно средство е управлявано от лице, за което са налице тези обстоятелства – за срок от 6 месеца до една година. Приложената на „ОББ ИНТЕРЛИЙЗ“ ЕАД принудителна административна мярка по чл.171, т.2а, б. „а” от ЗДвП от фактическа страна се основава на това, 17.04.2023г., около 11,43 часа, е спрял за проверка движещият се, по [улица]с указана посока на движение, лек автомобил „Джип В. Анлимитед“ с рег. [рег.номер на МПС] , собственост „ОББ ИНТЕРЛИЙЗ“ ЕАД и ползвател „АННОНА ГРЕЙН“ АД, като при проверката е установено, че автомобилът се управлява от лицето И. Т. И., който е български гражданин и управлява МПС с чуждестранно национално свидетелство, без да е подменено след пребиваване повече от 3 месеца в РБ – на осн. чл.162, ал.1 от ЗДвП.

Видно от мотивите на процесната заповед, административният орган е приел, че е налице хипотезата на чл. 171, т. 2а, б. "а", пр. последно – на собственик, чието моторно превозно средство е управлявано от лице, за което е налице обстоятелство по пр.1-во, а именно - не притежава валидно СУМПС за управлението му. За съда става ясно, че нарушението на чл.162, ал.1 от ЗДвП се приравнява според органа, наложил мярката на управление при липса на свидетелство за управление, валидно за категорията, към която спада превозното средство. Останалите хипотези – неправооспособен водач, лишен от право да управлява МПС по съдебен или административен ред, или свидетелството му за управление временно отнето по реда на чл.171, т.1 или т.4 или по реда на чл.69а от НПК, при наличните по делото данни могат да се смятат за изключени.

Спорният по делото въпрос е дали свидетелството за управление на МПС, притежавано от И. е валидно, с оглед приложението на нормата на чл. 162, ал. 1 от ЗДвП. Не се споделят аргументите в жалбата, че предвид двойното гражданство на И., следва да намери приложение нормата на чл.162, ал.2 от ЗДвП. Цитираната норма гласи, че чужденци, дългосрочно пребиваващи в Република България, могат да управляват моторни превозни средства на територията на страната със свидетелство, което не е издадено от държава - членка на Европейския съюз, или от друга държава - страна по Споразумението за Европейското икономическо пространство, или от Конфедерация Швейцария, до една година от датата на издаване на документ за пребиваване. Не е спорно по делото, че И. е лице с двойно гражданство – на Република България и на О. кралство, същият се явява български гражданин по силата на чл.3 от Закона за българското гражданство, предвид горното същият не се явява „чужденец“ по смисъла на чл.162, ал.2 от ЗДвП вр. чл.2, ал.1 от Закона за чужденците. Разпоредбата на чл.162, ал.1 от ЗДвП предвижда, че българските граждани могат да управляват моторни превозни средства на територията на Република България с чуждестранно национално свидетелство, когато то не е издадено от държава - членка на Европейския съюз, или от друга държава - страна по Споразумението за Европейското икономическо пространство, или от Конфедерация Швейцария в срок до 3 месеца от датата на влизането им в страната. По аргумент от изложеното, СУМПС на български гражданин, издадено в чужбина е валидно при следните алтернативно предвидени хипотези: 1. негов издател е държава, договаряща по Конвенцията за движението по пътищата и свидетелството отговаря на изискванията на приложение № 6 към конвенцията; 2. издадено е от държава, договаряща по договор относно статута на техните въоръжени сили при условията на чл. IV, б. "а" от него; 3. СУМПС е придружено от легализиран превод на български език; 4. СУМПС е международно и отговаря на изискванията на приложение № 7 към Конвенцията за движението по пътищата; 5. СУМПС е издадено от държава-членка на Европейския съюз, или от друга държава – страна по споразумението за Европейското икономическо пространство или от Конфедерация Швейцария.

В случая СУМПС на жалбоподателя е издадено на 04.05.2021г. от Обединено кралство Великобритания и е със срок на валидност – 03.05.2031 г. В този смисъл може да се направи заключение, че към момента на издаването му е влязло в сила Споразумението за оттегляне, публикувано в Официален вестник на ЕС на 31.01.2020г. Съгласно Споразумението, правото на Съюза ще продължи да се прилага за О. кралство и на територията му за "преходен период", продължаващ до 31 декември 2020 г. Следователно правилно административният орган е приел, че

жалбоподателят е управлявал МПС при проверката на 17.04.2023г. със свидетелство, издадено във Великобритания, която към този момент вече не е членка на ЕС, повече от три месеца, след като е влязъл в страната-от справка с ОДЧ 99 – последното влизане в страната е извършено от водача на 06.01.2023г., т.е. същият е следвало да бъде подменено с българско свидетелство в срок до 06.04.2023г.

Въз основа на тези данни съдът намира, че времето от 6 месеца, е подходящ срок за налагане на наказанието поради следните съображения: Непосредствената цел на ПАМ е предотвратяване и преустановяване на административни нарушения до решаване на въпроса за отговорността. Според съда ПАМ по своята същност е принудителна административна мярка, целяща преустановяването на нарушения, въпросът за отговорността и наказанието на извършителя обаче се решава с НП и няма как мярката наложена с цел преустановяването на нарушение да надвишава самото наказание. Това според съда противоречи на нейната цел и същност.

Оспорената заповед е издадена в съответствие с целта на закона- осигуряване на безопасността на движението по пътищата, с цел опазване живота и здравето на участниците в движението, като се осуети възможността на деца да извърши други нарушения на правилата на Закона за движението по пътищата.

Констатациите на административния орган не са оборени по надлежния ред от страна на жалбоподателя, в чиято тежест е да докаже твърдяната от него липса на материалноправните предпоставки за издаване на оспорения административен акт.

По изложените съображения жалбата е неоснователна и следва да бъде отхвърлена.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2, пр. последно от АПК, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на „АННОНА ГРЕЙН“ АД с ЕИК[ЕИК] чрез адв. Н. У. /САК/ против Заповед за прилагане на принудителна административна мярка №23-4332-001919 от 24.04.2023г., издадена от полицейски инспектор към СДВР, отдел „Пътна полиция“, с която на О. И. ЕАД с ЕИК[ЕИК], е наложена принудителна административна мярка по чл.171, т.2а, б. „а“ от ЗДВП- прекратяване на регистрацията на ППС за срок от 6 месеца и са отнети СРМПС №010543954 и 2 бр. регистрационни табели [рег.номер на МПС], като неоснователна.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване съгл. чл. 172, ал. 5 от ЗДВП.

СЪДИЯ: